

Martin Elvstrøm-Vieths prædiken ved konfirmationsgudstjeneste

Taler

Martin Elvstrøm-Vieth
Sognepræst

Dato

25. april 2026

Sted

Godthaabskirken, Frederiksberg

Omstændigheder**Prædikentekst**

Johannes' første brev kapitel 1, vers 1-5

- 1 Konfirmander, nu sidder I her - på kanten af bænkerækkerne. Som fugle, der presses stadig længere ud for til sidst, bom, at falde ned. En solsort flyver ikke bare fra reden. Det er dens vinger slet ikke klar til. Den ville heller ikke vide, hvordan den skulle overleve. I reden har den jo fået det hele serveret af forældre,
- 5 der flyver frem og tilbage i pendulfart. Og det fortsætter de så med, når de endelig dumper ned på jorden, må gemme sig i buskene. Der kommer de også med proviant, mor og far, mens de langsomt lærer selv at finde den og endelig, langt om længe, tage deres første flyvetur. Det lyder smukt, udtrykket at flyve fra reden, men for de fugle, vi kender, begynder det med, at de som jer nu sidder
- 10 helt ude på kanten og falder ned.

- Ved jeres side sidder dem, der har været der altid. Dem der har båret rundt på jer så meget, at de fik ondt i ryggen. Dem, der bespiste jer, nogle gange for at få det lige i hovedet igen. Nej, de har ligget med jer på gulvet så længe, at de næsten
- 15 ikke kunne komme op igen. De har rost jer, da I kravlede. De klappede, da I tog jeres første skridt. Tusind billeder har de taget af jer. På kort tid har de set jer gå fra rangle til ringetone. Fra leg til lydløs. Ja, de har glædet sig noget så meget, når I har haft det godt. Og været knust, når det hele er gået jer imod. Om det så måske ikke har føltes sådan, hele tiden har de heppet på jer, for samtidig at
- 20 bekymre sig om, hvordan det skal gå. Nej, som indledningen af Johannes' første brev har de set, hørt og rørt jeres liv. Og I dem. Men der er jo også de andre. Stærke forbindelser forudsætter jo ikke nødvendigvis et stamtræ.

- Der kan opstå et tæt bånd ved noget så enkelt som at man synes det samme er
- 25 morsomt. Man holder med det samme hold. Man kan lide den samme musik. Eller mener det samme.

Jesus kunne i den grad skabe forbindelser, gå op til nogen, sige: du, dig – kom med mig. Han kendte dem, sagde Jesus da også, for langsomt at lade dem kende Ham gennem, hvad de hørte, så og, ja rørte.

En kort og intens tid havde de sammen – Til tider med øjeblikke så store, at de nåede helt op til Himlen. Men også perioder, hvor de sammen var helt nede i kulkælderen, ja, helt forfærdeligt da de kom efter Jesus for at slå Ham ihjel.

Det fik de også sammen. Venskabet, svigtet, forræderiet. Opstandelsen. Og vi har det sammen, os der er samlet herinde. Om vi så er milevidt fra hinanden, forenes vi ikke desto mindre i det, der har med Jesus at gøre. I det vi kan høre, se og røre. Ja, det kan umiddelbart virke underligt – det at stå i relation til en skikkelse, der gik på jorden for 2000 år siden, over 3000 kilometer væk. Men Jesus er en forbindelse, der ikke er begrænset af tid eller sted.

Og så er der det særlige ved fortællingerne om Ham. De ser os. De hører os. Og til tider rører de os faktisk også. For med det at sætte os i relation dem – på mange måder lige så stærk, som den i reden. Den I sidder på kanten af nu, for inden længe at falde ned fra den, og herefter sammen gå op mod Ham, der siger, du, dig – kom med mig. Noget helt særligt fik I med Ham, da Han tog imod jer i dåben. Lad de små børn komme til mig, sagde Han, og lovede jer følgeskab med et ”se jeg er med jer alle dage indtil verdens ende.”

Hvad der så end venter under reden og udenfor den. Hvad der måtte opstå af relationer. Forbered jer på overraskelser. Forbered jer på alle de mennesker, I ikke havde set komme. Dem kan der nemlig også være krummer i. Krydderier. Dem I ikke nødvendigvis selv har valgt. Dem I er uenige med. Ikke ligner hvad I har forestillet jer. Begge dele, kan jeg love jer, vil fremover være en del af jeres relationer. Krummer og krydderier. Jesus hørte nok til det sidste. Et stærkt krydderi, var Han. For dog hele tiden at vise at selvom Han ikke kunne være mere forskellig fra os. Han sagde stadig du, dig – kom med mig. Altid vil Han således minde om, hvordan et fællesskab kan opstå og bestå på den mest overraskende måde. Ja, være så stærkt, at det kan gå igennem tid og rum, findes ikke bare i livet, men også i døden.

Om få minutter falder I så ned af stolen. Det glæder vi os til at se. Vi glæder os til at I går fra hver jeres rede for sammen og med alle jeres forskelligheder søge op

mod Ham, vi har noget stort tilfælles med. Ham, Livets Ord, vi hørte, så ...og rørte. For det, vi rører, mærker vi på en særlig måde. Som når I velsignes under håndspålæggelse. Som da I blev døbt, er det nemlig endnu et øjeblik, hvor I bliver set, i det I træder frem, hørt, idet I svarer ja og rørt lige der, hvor I knæler
70 og bøjer hovedet ind over evigheden. Og forholdet til Gud er noget I kan mærke. Det bliver virkeligt.

Bare husk at invitere Ham ind. Del jeres liv med Vorherre som da I sendte papirflyvere med jeres bønner mod alteret. Hos Ham kan I nemlig altid være
75 den, I er, når I er det. Og rammes I af tvivl over jeres identitet, så kan Han faktisk fortælle jer, hvem I er, hvis I lytter godt efter. For uanset hvad I gør – om det er godt eller skidt. Så vil Han altid være der, klar til at bekræfte jer i, hvor meget mening der er med, at netop I er til. Det kan man ikke sige om alle de mange andre relationer, der venter derude. Nogle vil komme, nogle vil gå. Men
80 altså – det, I har med Gud, vil bestå. Og hvor der om samtlige jeres forhold kan siges, at de ikke er med i alt, kun i dele – så er Gud med i det hele.

Så fald trygt ned af stolen. Som med fuglene skal jeres nærmeste nok sørge for jer et godt stykke tid endnu, mens I langsomt kommer ud af busken. Og Gud vil
85 tage sig af jer, om det så nogle gange kan være på en måde, I først forstår senere. Fald derfor, konfirmander, fald ud, fald ned og kom op til Ham, vi deler historie med. Ja, mærk i Velsignelsen, at relationen er virkelig. Sand. Og se et glimt af det, der skinner foran jer. For dette er det budskab, som vi har hørt af Ham og bringer videre til jer: Gud er lys, og der er intet mørke i Ham AMEN

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Konfirmationstale, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/martin-elvstrom-vieths-praediken-ved-konfirmationsgudstjeneste>